

ГОДИНА IV.

БРОЈ 34.

ПОЗОРИШЕ

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

излази четири пута на недељу на по табака. — стоји за нови сад 40, а на страну 60 нов. месечно. — за огласи
наплачује се од једне до три з. нов. и 30 за жиг сваки пут.

НА БАДЊИ ДАН.

ДРАМОЛЕТ У ЈЕДНОЈ РАДЊИ, ОД КОСТЕ ТРИФКОВИЋА.

(Наставак.)

Марија. То се зна, господине! Терц од дететке!

Светозар. Добар је! отврзо

Марија. То се зна господине! Кварт од дететке!

Светозар. Ал' у којој фарби!

Марија. У црвеној, драги мој господине!

Светозар. Лепо, лепо!

Марија. Секст, увек у црвеној, драги господине!

Светозар. То је већ сувише!

Марија. Понда четир горњага, — понда фус, наравно увек у црвеној, — понда стеви, драги господине, мач!

Светозар. Но, то је сребра!

Марија. Мач!

Светозар. Добро, добро, чуо сам!

Марија. Мач! — Да напишем самода је господин, — ал' да, ја још и не знам како се ви зовете?

Светозар. Ја?

Марија. Ви, ви, господине!

Светозар. А зар је то од важности?

Марија. На сваки начин!

Светозар. То ће те ми оправити, јер то вама мора бити са свим свеједно!

Марија. Ни најмање!

Светозар. Већ видим, да се ви радо преприте.

Марија. То не, ал' ви сте канџа по доста тврдоглав.

Светозар (за себе). Ова ме женска све већма једи. (Гласно.) Тврдоглав велите?

Марија. Тврдоглав!

Светозар. И то зато, што не ћу да кажем,

како се зовем.

Марија. Баш за то!
Светозар. Е, да видите, да име ништа не чини, казаћу вам. Ја се зовем Светозар Вујић, адвокат из Новога Сада.

Марија (скочи). Ви сте адвокат Вујић?

Светозар (зачуђено). Ја, да? А шта је то вас тако изненадило?

Марија (озбиљно). Ништа, збогом господине!

Светозар. Ви идете? А куда, ако смем пипати?

Марија. Да пробудим матер и брата, па да оставимо ову собу.

Светозар. Ја не разумем ништа!

Марија. Није ни нужно!

Светозар. Опростите, ал' у мојој кући —

Марија. Збогом, господине! (Пође.)

Светозар (скочи и ухвати је). Ви не ћете ићи док ми не кажете, па ма вас ја везао.

Марија. Господине, ја мислим, да мушки ваља женске више да поштују!

Светозар. То је мени све једно, — ја хоћу да знам, за што ви хоћете да оставите ову собу!

Марија. А ја не ћу да вам кажем, па мирна Бачка!

Светозар. Али ви морате казати, — ја вас не пуштам дотле!

Марија. Господине, то није пристојно, то врећа гостопримство, — пустите ме одмах!

Светозар. Ал' ја не ћу!

Марија. Хоћете да вичем?

Светозар. Са свим ми је све једно!

Марија. Пуштајте!

Светозар. Не ћу!

МАРИЈА (виче.) У помоћ, у помоћ! (Чује се куцање).

СВЕТОЗАР. Ђутите!

МАРИЈА. У помоћ, у помоћ!

ПОЈАВА ОСМА.

Њушкало и прећашњи

СВЕТОЗАР. Ко то куџа?

Њушкало (уђе.) У име закона позивам вас да се предате!

СВЕТОЗАР (пусти Марију.) Шта, ви сте то господине Њушкало?

Њушкало. А зар сте ви то господине Вујићу? Опростиће, нисам знао, да овде седите, иначе се не би усудио —

СВЕТОЗАР (за себе.) Проклети лопов, није знао!

Њушкало. Зна те, господине Вујићу, званије моје, мој задатак, да се старам о сигурности ове вароши, довоје ме је овамо кад сам чуо викати за помоћ. Мислио сам —

СВЕТОЗАР. Добро, добро! — Сад сте видили, да овде нема лопова!

Њушкало (смешеши се.) Видио сам, — да боме, да нема лопова, — осим ако она два црна ока нису лопови, што умеју човеку да срце уграду.

СВЕТОЗАР. Господине, такве примедбе задржите за себе!

Њушкало. Развумем господине Вујићу, — нисам хтео никога увредити, — госпођица ће већ опростити моју државу!

СВЕТОЗАР. Доста је, — сада можете ићи!

Њушкало. Развумем, господине Вујићу, — идем одмах! — Боже мој, како сте нестрпљиви!

СВЕТОЗАР. Зар нисте чули!

Њушкало. Идем већ, господине Вујићу! — Немојте само заборавити врата забравити, да вас не би још који орган полиције узнемирио!

СВЕТОЗАР. Ако сада одмах не одете, онда ћу вам ја пут показати!

Њушкало. Боже мој! као да ћу издати тајну, да господин Вујић, који је познат као најсолиднији млад човек, оваке посете —

СВЕТОЗАР. Гром и пакao, — на поље! (Ухвати га и труа.)

Њушкало (једнако говори.) Ја нисам тај човек, који разносим новости по вароши! Ја нисам тај човек, који правим сплетке! Ја нисам — (оде.)

ПОЈАВА ДЕВЕТА.

Прећашњи без Њушкала.

СВЕТОЗАР (љутит). Ето ти сада! — Овај ће лопов сутра направити скандал по вароши. Мој реноме, што сам га толиким трудом стекао, тај ће сада пропасти! Сва ће ме вароши исмевати. „Ето тога свеца!“ — рећи ће — „похватали смо му трагове!“ Још ћу изгубити све моје клијенте — и то све због вас, госпођице!

МАРИЈА. Због мене!

СВЕТОЗАР. Да, — вичете у помоћ, — правите ларму, — побунили сте сав комшијук — и полицију сте ми дозвали на врат!

МАРИЈА. Ви сте криви, што ме нисте пустили!

СВЕТОЗАР. Пустили, пустили — а што нисте казали, за што хоћете да идете? Ал' сада морате казати, сад ми је већ свеједно, па ма цео свет дошао, кад је већ онај лопов овде био.

МАРИЈА (извади писмо.) Е, добро господине, кад сте тако љубопитни, а ви читајте!

СВЕТОЗАР. То је писмо од мене?

МАРИЈА. Од вас, господине!

СВЕТОЗАР. Гласи на удовицу Петровићу.

МАРИЈА. То је моја мати, ал' читајте само!

СВЕТОЗАР (чита) „Јављам вам у име мого клијента, вашег куће газде, да ако до бадњег дана не платите кирију, да ће те бадњи дан на сокаку провести! Светозар Вујић, адвокат.“

МАРИЈА. И тако се и догодило. Сад ће те разумети, господине, да нам није могуће уживати гостопримство онога човека, који нас је немилосрдно на сокак избацио!

СВЕТОЗАР. Али за Бога, ја вас нисам познавао!

МАРИЈА. Што нисте дошли, да нас познate!

СВЕТОЗАР. Али то није мој посао, ваша је мати требала доби!

МАРИЈА. Моја мати није могла доби из првога узрока, што није имала — ципела.

СВЕТОЗАР (за себе.) То је сиротиња! (Гласно.) Па добро, за што ви нисте дошли?

МАРИЈА. Ја, господине? Приличи ли се мени, девојци, да вам дођем?

СВЕТОЗАР. И то је истина, — али за Бога, да сте само поручили —

МАРИЈА. Но киме, господине?

СВЕТОЗАР. До сто врага, да нисте били изашли на поље из стана!

МАРИЈА. А пандур, што је стојао код врата?

СВЕТОЗАР. Та то је све тако, али —

Марија. Али се ипак догодило. Е, сад је већ свеједно! Сада знате све, будите други пут не само адвокат, него и човек, па се тако што не ће догодити. Сада иак хвала вам на гостопримству, — ја идем да пробудим матер! (Оде.)

ПОЈАВА ДЕСЕТА.

Светозар (сам).

Светозар. До сто ђавола! Ако ми се ова девојка није попела на врат! А најисле, шта сам ја крив? — Ја радим за муга клијента, шта се мене тиче други? Нисам ли ја у своме праву? Они су дужни, ја сам веровник, иштем, које дужан мора платити! А кад нема да плати? До сто ђавола, кад нема да плати, не треба да прави дуга. Та да, само кад би имао откуд живити! Шта може така сиромашна болешљива удовица са двоје деце и да заслужи? Понда зар нема других потреба, већ само стан? Гром и пакао, та ми се девојка баш попела на душу!

ПОЈАВА ЈЕДАНАСТА.

Удовица, Вељко, Марија и пређашњи.

Вељко. Али мати, ја сам јако сањив!

Удовица. Ђути, дете моје!

Светозар. Дете има право, пустите га да спава.

Удовица. Захваљујем, господине. Ја сам извештена о свему, те добро знам, да под овим

кровом нема за нас опстанка. Благодарим на досадашњој љубави и збогом!

Марија. Збогом, господине!

Вељко. Драги, господине, и дај им да иду!

Светозар. Станите, госпо! Још једну реч само!

Удовица. Опростице!

Светозар. Ја сам вас данас истерао из ватрога стана и бацио на улицу! Ви не знате када ћете. Остали сте сироти без помоћи и пријатеља. Но још све то није срамота, јер је ваше име поштено и неукаљано.

Удовица. То јесте господине, — и то је инос мој!

Светозар. Е добро, — ја не само да сам вам сиротињу вашу увећао, већ сам и ваше поштено име у сумњу довео.

Удовица. Како то, господине?

Светозар. Кад је ваша кћи хтела да вас пробуди, ја сам је задржавао, а она, отимајући се, викала је у помоћ, тако, да је полиција дотрчала.

Удовица. Понда, господине?

Светозар. Кад кажем полиција, разумем и Јуцкала, а то ће вам познато бити, да је то највећи сплеткар у целој вароши!

Удовица. Ја вас још не разумем!

Светозар. Разумите даље, да ће сутра пучати да је ваша кћи нобаске код мене у соби била!

Удовица. Добро господине, али ту сам и ја била.

(Свршиће се)

С Р П С К О Н А Р О Д Н О П О З О Р И Ш Т Е .

С Р П С К О Н А Р О Д Н О П О З О Р И Ш Т Е .

(Муж на селу), та добра шаљива игра француска приказана је по други пут 25. марта. О самом комаду говорено је у овоме листу приликом прве представе општине, те ћемо с тога само толико напоменути, да је ова представа ишла много боље него прва и да је жива и складна игра свију наших глумаца заслужила бољу посвету него што је била овога вечера.

н.

С И Т Н И Џ Е .

* (Да помре свет.) „Што си се замислио?“ — Нешто сам мислио, да хоће да помре све на свету, а ја да останем сам, па све и свачије мени јединоме да остане. Ех, што бих ти се онда потгосподио, свашта науживао, добро јео, а још боље ино, па колима се возио, по белом свету

шетао, свак би ми се кланао, а ја сваком заповедао! — „Ма болац, кац би цео свет помръо, коме би заповедао, ко ли би те слушао?“ — Будале као и ти!

* (Од месеца звезде.) У некаквом селу свршила се служба божија, и народ после службе поседао пред црквом па стао разговарати и сваки на свој начин нагађати, за што је месец час мали, час велики, и најисле га нестане. У томе њиховом препирању ето и попа из цркве, те сеоски кнез на глас да све село чује упита попа: Попе, прке ти и кључа црквенога, кажи нам што на небу ради од месеца и шта о томе пишу књиге — Па зар не знаш? Богме од месеца направе све мале и велике звезде, па онда умесе нови месец од финога брашна и испеку га према сунцу! — Видите ли, луди лудови, — повише кнез, да ли вам писам и ја то казивао!

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

У II. ПРЕТИПЛАТИ 12.

53. ПРЕДСТАВА.

У НОВОМЕ САДУ У СУБОТУ 5. АПРИЛА 1875.

ЖЕНЕ У УСТАВНОМ ЖИВОТУ.

ШАЛДИВА ИГРА У 3 ЧИНА, од Коломана Тота, превео Јустин Милан Шимић.

ОСОБЕ:

Валента Банфалви, газда на селу	Ружић.
Христина, његова жена	Д. Ружићка.
Илка, њихова кћи	Л. Хацићева.
Виљем Берчеји	Лукић.
Челеји, газда на селу	Вујић.
Истирка, његова жена	Ј. Поповићева.
Фаника Питвароницица	М. Недељковићка.
Барбоч, крчмар	Добриновић.
Певац	Бунић.
Јован, банфалвијев слуга	Божовић.
Селеји	Марковић.
Барон Сланкамени	Сајевић.

Народ и гости. — Збива се први чин у Банриту, а други и трећи у Пешти, у садашње време.

М. НЕДЕЉКОВИЋКА, враћајући се у приватан живот, излази данас на позорницу последњи пут.

У недељу 6. априла први пут, а у корист позоришне дружине: „СРПСКЕ ЦВЕТИ.“ Драма у 4 раздела, с певањем, од М. Бана.

Поштовани претплатници умолявају се, да би изврдели исплатити своју другу претплату или у трговини браће Поповића или у вече на каси.

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичином) од 9—12 пре подне и од 3—5 сахата после подне, а после на каси.

ПОЧЕТАК У 7 И ПО А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.